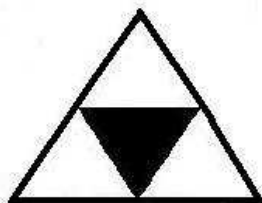

ROČENKA

kmene OS

vydaný k 85. výročí vzniku
1. klubu OS

Prátele Vatry

2003

Příloha Kmenových novin OS část B

Sestavil Jiří Žáček - Gog, člen 1. OS klubu Prátele Vatry a zpravodaj náčelnictva kmene OS. Na vytvoření spolupracovali členové klubu: Mirko Vosátka - Grizzly, Josef Sladký - Pepia, Milda Vlk - Sosna, Václav Sinkule - Sixta, Jiří Šperl - Poříz, Jiří Krupka - Mauglí, dále Věra Janovská. Technická úprava tisku Vladimír Sýkora.

Úvod

V posledním čísle Kmenových novin (03/4) vyšla jako příloha část A Ročenky kmene OS, nyní před vámi leží její pokračování, část B. Bude se jako ta předešlá věnovat prapočátkům vzniku oldskautingu u nás. Mám již nabídky a přísliby na příspěvky, které nás komplexně seznámí s tradičními kluby, tedy něco historie a něco současnosti. Bude také možné texty v přiměřeném rozsahu doplnit fotografiemi. Ta věc bude mít ale háček, zařazovat budeme pouze fotografie digitální nebo staré, ale naskenované, které zaručí, že poznáme, co na nich bylo zdokumentováno. Nejméně vhodné jsou příspěvky obsahující mnoho různých textů, kopií, výstřižků, dokonce rukou psaných textů s pokynem, vyber si, co chceš; někdy tam ještě je dodatek, že bych měl materiál zase vrátit. Tato nabídka má mnoho záludností, nemusím vybrat to „nejzávažnější“, mohu špatně přepsat jména, místa, datum, prostě nadělat spoustu chyb. Zpětné autorizování textů bývá zdoluhavé, a navíc to znamená několikanásobné přepisování. Výsledek bývá dodatečná nespokojnost s výsledkem. A tak radím, připravte text, který si sami několikrát sami přečtete, naskenujte fotografii a opatřete ji doprovodným textem, přidejte případně dobře provedený znak klubu, a pokud bude vše zasláno dokonce na disketě, nevím co by mě mohlo zabránit právě váš příspěvek zařadit. Zdá se to náročné, možná že to někoho odradí, ale nebude to mít chybu.

Poznámka: U archivních textů byl většinou ponechán původní pravopis

Mají oldskauti své heslo ?

Často si my oldskauti rádi přisvojujeme heslo roverů „Služba“ Existuje však výrok, který vystihuje kredo kmene dospělých mnohem lépe:

„Jednou skautem, navždy skautem“

Tento výrok jsem slyšel přiřknout A.B.Svojsíkovi, později lordu R. Baden - Powellovi, pravda je, že jej vyslovil někdo jiný:

Lord Kitchener řekl britským skautům: „Existuje jedna zásada, kterou bych vám všem rád vštípil
„Once a Scout, always a Scout“

Tím je míněno, že až vyrosteš, musíš stále uskutečňovat to, co jsi se naučil jako skaut, a zvláště v tom, že budeš jednat poctivě a zůstaneš hoden důvěry.

Kdo byl Horatio Herbert Kitchener (Kičiner)

britský polní maršál a politik * 1850, + 1916

Významná data jeho života: ▪ 1896 až 98 Súdán ▪ 1899 až 1902 jižní Afrika ▪ 1902 až 09 Indie ▪ 1909 **britský polní maršál a politik** ▪ 1910 až 11 Středomoří ▪ 1911 až 14 Egypt ▪ 1914 ministr války ▪ 1914 se stal lordem z Chartumu ▪ 1916 zahynul při potopení křižníku Hampshire u Orkneji.

11. září 1899 vypukla Búrská válka a Mafeking byl okamžitě obležen. Jeden z posílů přinesl zprávu z Kapského města, že je údajně na cestě do jižní Afriky expediční sbor z Anglie pod vedením lorda Robertse a generála Kitchenera a ten má mít od lorda Wolseleyho pověření osvobodit nejprve Kimberley, pak Ladysmith a nakonec Mafeking. Wolseley totiž důvěřoval schopnostem plukovníka Baden-Powella vydržet a nevzdát se ani v nejhorší situaci.

Překlad slov B.P. z jeho knihy „Scouting for Boys“
(dle vydání Světového bratrství z roku 1946)

Skauting dospělých

Není možno, aby ten, kdo se stal jedenkrát skautem opravdovým, stanul na této cestě věčně vedoucí vzhůru. Skauting, jeho mohutná, sugestivní a vše ovládající idea, jde s ním do všech bojů životních, přenáší se s ním do jakýchkoli situací, aby tam vykonával svůj blahodárný, poslušnost

vymáhající vliv.

A zde stojíme před skautingem dospělých, kteří tvoří nepřetržitě onu neviditelnou rodinu, jejíž ruce podávají si svá srdce přes vzdálenosti oceánů, ras, tříd i náboženství.

Zde skauting vytváří skutečně onen magický kruh, posvěcený láskou, službou, sebeobětováním, prolutý vzpomínkami nad nádheru nocí, prožitých ve svatém zanícení mládí pod hvězdnou oblohou u táborových ohňů, do něhož nesmí míti přístup nic nenávistného a rozkladného.

Jeho cesty půjdou vždy za nekompromisním a důsledným vývojem na prospěch všeho, co přináší lidstvu nové hodnoty, nové statky a novou krásu, naplněnou věčnou pravdou a dobrem.

Zde jsou největší úkoly, možnosti i naděje. My, Čechoslováci, kteří jsme tak často s nesmírnými obětmi razili nové dráhy, ujali jsme se první této myšlenky a je na nás, abychom ji dovedli ke zdárnému konci.

Volám k této práci všechny, kdo nespokojí se jen tím, že příroda stala se jim nejmilejším útlukem, ale kdo nesou do celého života skautské zásady a povinnosti pomoci bližnímu, služby národu, vlasti a spolupráce všech pro lepší budoucnost lidstva.

A. B. Svojsík

Skaut-Junák, číslo 2, roč. 21/t935

Ve znamení Syrinx, *symbolu oldskautingu*

Syrinx je antický hudební nástroj, skládající se ze sedmi spojených píšťal nestejně délky. Bývá s ní zobrazován ochránce pastýřů bůh Pan nebo satyři. Je to symbol prosté, nehledané přírodní poezie, krásy a čistoty. Proto byl tento symbol zvolen pro oldskautství.

Syrinx jako oldskautský odznak se skládá z vlastního hudebního nástroje umístěného do vavřínového věnce. Tento symbol však od počátku plnil několik funkcí: byl odznakem oldskautů, který mohli nosit na klopě a býval umístován na čelní stěně jejich kluboven. Zároveň byla, stříbrná Syrinx odznakem nejvyššího stupně zdatnosti, kterého mohli oldskauti dosáhnout. Zlatá Syrinx byla od počátku nejvyšším oldskautským vyznamenáním. Po obnovení Junáka 1968 nebyl již obnoven jako stupeň zdatnosti, ale byly vytvořeny dva nižší stupně Syringy bronzový a stříbrný, jako vyznamenání pro starší činovníky a oldskauty.

V příručce Old scouting od Dr. Josefa Šimánka, čestného starosty OST z roku 1926, můžeme v kapitole Skaut stříbrné Syringy číst:

Původní historická stříbrná Syringa

Oldskaut, který si osvojil náležitě skautskou praxi, což potvrdí vůdce, jakož i znalost přírody a základy antické kultury (nebude hleděno tak na detaily, jako spíše na pochopení ducha věci), má právo žádati za udělení stupně skauta stříbrné Syrinx. Po případě může být navržen vůdcem nebo rádcem. Když se tak stalo, je kandidát podroben ústní zkoušce, kterou skládá do rukou přírodovědeckého a antického instruktora. Instruktorový sbor se skládá ze jmenovaných instruktorů a vůdce klubu, jenž je zároveň instruktorem technickým a sboru předsedá. Vůdce v instruktorském sboru nabývá hlasu, pouze nastane-li rovnost hlasů ostatních instruktorů. Kandidát, který při ústní zkoušce uspěje, předloží poté krátké pojednání podle svého uvážení o přírodě nebo klasické kultuře, kterou posoudí příslušný instruktor. Přečtení předloženého pojednání nemá trvat déle než patnáct až dvacet minut. Bude-li pojednání přijato, vyhověl kandidát veškerým podmínkám a nabývá nárok na udělení stupně stříbrné Syrinx. Neobstál-li při zkoušce, má kandidát právo ji po třech měsících opakovat, a to ve stejných termínech, i několikrát. Jestliže instruktorský sbor a vůdce znají znalosti kandidáta, mají právo mu zkoušku prominout a po schválení instruktorským sborem výkonného výboru OS Syrinx kandidátu udělit.

Po přiznání kandidátu nosit stříbrnou Syringu, uspořádá klub slavnostní předání u táborového ohně nebo v přírodním prostředí, při kterém absolvent přečte svoji práci, načež mu vůdce nebo zpravodaj po projevu uznání připne odznak a prohlásí jej slavnostně skautem stříbrné Syrinx. Odznak se nosí uprostřed nákrčníku košile.

Původní historická zlatá Syrinx

Je to čestný odznak zcela mimořádný, který se uděluje rozhodnutím výkonného výboru a po schválení náčelnictvem výjimečně a obzvláště zasloužilým činovníkům v OS, jakož i zvlášť zasloužilým a významným skautům zahraničním. Tvarem je shodná se Syringou stříbrnou, ale je provedena ve zlatě. Nosí se zavěšena na stuze modré barvy, zavěšené pod límec košile. Odznak může být k nákrčníku košile připevněn zadní sponou.

Současné vyznamenání Syrinx

Syringa je udělována činovníkům a členům kmene dospělých jako výraz uznání za dlouholetou a významnou práci instruktorskou, teoretickou a publikační činnost a obětavou pomoc v řídicích a výchovných orgánech.

Syrinx má tři stupně: zlatý stříbrný a bronzový

Zlatý stupeň je udělován obzvláště zasloužilým pracovníkům, kteří se svou prací zasloužili o rozvoj hnutí kmene dospělých. Dále může být udělen i činovníkům ústředí, kteří svou prací a účinnou pomocí se zasloužili o upevnění a rozvoj hnutí kmene dospělých. Zlatý stupeň je mimořádný čestný odznak.

Stříbrný stupeň je udělován zasloužilým činovníkům kmene dospělých, kteří prošli skautskou praxí a jsou nebo byli vynikajícími činovníky hnutí kmene dospělých nejméně 10 let a zasloužili se o rozšíření a propagaci hnutí. Je nejvyšším stupněm, jehož oldskaut může dosáhnout.

Bronzový stupeň je udělován členům kmene dospělých, kteří prošli skautskou praxí a alespoň 5 let pracovali ve kmeni dospělých.

Syrinx je zavěšena na fialově modré stuze 40 mm široké se dvěma žlutými proužky 4 mm širokými, které jsou 3 mm od okraje stuhy. Na stuze bývá kovová iniciála OS.

Vyznamenání se udělují každoročně ke 28. říjnu a 24. dubnu.

Jak jsme začínali

Vzpomínky Ládi Karla ze zvláštního čísla Činovníka vydaného v roce 1946

Psal se rok 1914, když nadchnuti nově se tvořící organizací Junák jsme jako praktikanti a učňové založili u Svazu dělnických turistů tábornický oddíl. Podnikali jsme vycházky a výlety spojené s nočním tábořením jen s primitivními prostředky. Stany zhotovili jsme si jeden z kalikového plátna, druhý ze slamníkové látky, a když přišel déšť, nic jiného nám nezbyvalo, než stáhnouti ze sebe přikrývky a peleriny a položit je na stany, abychom aspoň takto kryti přečkali noc sedíce na jídelních miskách nebo na bobku. I ostatní výstroj byla jednoduchá - hliníkový hrnec, plátěné vědro na vodu, lucerna, (sekyrky, provazy a různé drobnosti potřebné k táboření jsme si vypůjčili z domácího inventáře).

Podle „Základů junáctví“ snažili jsme se i trochu kroj svůj přizpůsobiti: krátké kalhoty udělali se z dlouhých, košile nám ušili doma z levného flanelu, který obarvili jsme na zeleno. Ostatní drobnosti zakupovali jsme si v obchodním domě U Nováků, který jediný měl skautské věci na skladě. Vědomosti o skautingu čerpali jsme ze Základů, na našich schůzkách konaných v sadech na Letné, prakticky prováděli jsme výcvik na svých vycházkách a výletech. Na polodenní výlety chodili jsme do Divoké Šárky, Prokopského údolí, Hvězdy, na noční výlety pak ponějvíce do Klínovského údolí, do Bojanovského a údolí Ameriky. Z počátku byli jsme šťastni, když jsme mohli vyrazit z Prahy večer po 8. hodině ze Smíchova od Červené zahrady po silnici Zbraslavské

do Károvského údolí, byla-li nálada a pěkná noc, šlo se až do Bojanovského údolí. Na místě postavili jsme naše nepromokavé stany, rozdělali oheň, uvařili a ke druhé hodině noční šli si lehnout. Ráno vstávalo se v sedm hodin, cvičilo se, po koupání snídalo a provádělo se cvičení v signalizování a různé skautské hry až do odchodu. Mezitím někteří hoši zabývali se vařením. Ponejvíce se vařila bramborová polévka, rýžová nebo bramborová kaše a nějaký ten opečený vuřt na ohni. Odpoledne čaj nebo káva a pak po úklidu tábora jezdilo se parníkem zpět do Prahy. Při dvou až tří denních zájezdech (hlavně o svátcích) podnikali jsme zájezdy delší, konaly se vycházky do okolí spojené se stopováním, přípravnější hry atd.

Touha naše byla však vstoupit do nějakého skautského oddílu, kde by vůdce dal nám vniknouti více do tajů skautingu. Mezitím se rozpoutala světová válka, naráželo se na četné obtíže, mnozí z našich řad odešli, jiní se zase pro noční směny nemohli zúčastniti. Nás však (10 - 14 hochů) nic neodradilo na naší cestě. V zimě jsme podnikali jen polodenní vycházky, chodili bruslit a sáňkovat do okolí Prahy. Vydávali jsme též náš časopis Echo Kácova, který se těšil náležité pozornosti, ač byl jen v jediném exempláři.

Na jaře r. 1916 při našem dvoudenním zájezdu na Točnick jsme se sešli se 14. skautským oddílem, který vedl bratr Špillar z Prahy a s oddílem Psohlavců z Plzně, který vedl bratr V. Beneš, a L. Chmelík. Brzy jsme se spřátelili, zúčastnili jsme i jejich her, táborového ohně, kde skládalo i několik skautů skautský slib. Naše nadšení a zájem o vše přinutilo asi bratra, že nás pozval na jejich schůzku. S radostí jsme se dostavili do starého domu „U Havla“, kde v bývalém bytě, neschopném obývaní - měli zařízenou skautskou klubovnu - několik oddílů dohromady. Vše jednoduché, několik lavic, stůl, stará skříň, pár obrázků na zdi, petrolejová lampa u stropu. Program schůzky jsme pilně sledovali a po dotazu vůdce, zda bychom chtěli vstoupit do oddílu, jsme s radostí přikýkli. Přijati byli jsme na měsíční zkušební dobu, zařazení do tří družin a nevýslovně šťastni odcházeli jsme domů. Připravovali jsme se k nováčkovské zkoušce, pomalu k druhotřídní i prvotřídní zkoušce, neboť dosti jsme toho předem již věděli. Oddíl se skládal asi z 24 hochů, většina školáků, ostatní z učňů různého povolání. Školáci chodili do služby k Červenému kříži do nemocnic, ponejvíce ve všední dny. Na sobotu a neděli podnikali jsme zájezdy. To již i naši šéfové dávali nám na sobotu odpoledne volno, čehož jsme si náramně vážili.

I výstroj naše se podstatně zlepšila. Naši tatíkové, bratři a známí přinesli nám z vojny nějaké stanové plátno, příkrývku, polní lopatku, sekyrku. Korunku ke korunce jsme střádali a zakoupili si cínové kotle a potřebný inventář. Náhradou za klubovnu, z které jsme dostali výpověď, nám v létě stačilo Karlovo náměstí, nebo občas propůjčená místnost ústředí Junáka na Staré rychtě. Mezitím jsme sháněli vhodnou místnost pro klubovnu. Sleva 50% na drahách umožňovala nám i zájezdy delší: na Valdek, Trosky. Několikrát jsme se sešli na výletě i s plzeňskými Psohlavci.

Vyživovací situace se stávala čím dál tím obtížnější. Kukuřičný chleba, medové máslo, kukuřičná mouka, z které jsme vařili polentu, kávu v kostkách, cukr, nějaké olejovky a krvavý vuřt, to bylo vše, co jsme s sebou z Prahy mohli vzít. Nic nás však neodradilo, abychom každou volnou chvíli zasvětili přírodě a skautskému výcviku. Ke složení slibu byla navrhována zřícenina hradu Točnicku, a když při slavnostním ohni před státní vlajkou přijímal nás bratr vůdce do Světového bratrstva, byli jsme tak šťastni a spokojeni, že se to nedá ani vypsati.

Válka se pomalu chýlila ke konci a tím i naše činnost stávala se výraznější. Neobávali jsme se ve vlaku nebo na parníku zazpívat si náš hymnu Kde domov můj, slovenskou Nad Tatrou sa blýská, a Hej Slované atd., což bylo obecně přijato vždy se silným potleskem.

Bratr vůdce vykládal nám o panu prezidentovi, zahraničním odboji a nové naší republice s nadšením a láskou. V září 1918 podařilo se nám sehnati i suterénní místnost v Bílkově ulici za klubovnu. Složili jsme se na nájem, místnost jsme si vybílili a když jsme získali velký stůl, a

několik židlí zdarma od pana D., chtělo nás všech 26 jeti s vozíkem pro tyto vzácné dary. Po několika schůzkách při svíčke i elektrika nám zazářila. Dělal se lavice, skřínky, věšáky, kamna, pletly se z lýka záclony, robily se různé výrobky z kořenů, z hlíny, z kamenů, vyřezával se totem, každý chtěl mít na vybavení klubovny nějaký podíl. A když bratr vůdce zahájil první schůzku ve vzorně zařízené klubovně, byli jsme s naší prací plně spokojeni.

28. října 1918 přišel převrat. Na výzvu bratra náčelníka A. B. Svojsíka přišel náš oddíl v plném počtu s družinovými vlajkami ke Staroměstské radnici, aby odtud s ostatními oddíly se odebral k Reprezenčnímu domu města Prahy, kde jsme se dali k službám Národního výboru. Skoro celý týden, jen s malými přestávkami, konali jsme poctivě a svědomitě vše, co nám bylo uloženo, Pamatuji se zcela dobře, jak tři dny a noci jsme konali službu na Masarykově nádraží. Ponejvíce jsme odebírali vojínům rumunské a maďarské národnosti, kteří vyjížděli z Prahy přebytečné vojenské prádlo, šatstvo, zbraně, boty a dalekohledy, někdy i s nasazením vlastního života, když jsme je násilím museli svlékati. Výstroj tuto po roztřídění a sečtení na poštovních vozících převáželi jsme na Střelecký ostrov, kde se již organizovala naše první čs. armáda.

Po odvolání ze služeb u Národního výboru vrhli jsme se do práce ve prospěch skautingu. Do vypsaného vůdcovského kursu se nás přihlásilo několik a po tříměsíčním absolvování a složení zkoušky ujali jsme se oddílů, jež potřebovaly vedení. Pomáhali jsme si navzájem a snažili se, aby náš mateřský oddíl dosáhl prvenství. Pořádali jsme různé kursy, připravovali jsme bratry ke zkouškám až k dosažení odznaku Orlího pera, odborné zkoušky, i pro veřejnost jsme uspořádali několik přednášek o skautingu. Všude vládl radostný ruch a šum. Později, kdy byla i přetřásána otázka, co se starými skauty, scházeli jsme se s bratrem J. Novákem, s bratrem Čmelákem, Ing. Nesvatbou v naší klubovně, kde po večerech jsme pracovali na řádu pro Old Skouts. Leč to je již jiná kapitola.

L. Karel

Vyprávění o Vatře a Hiawathě

Z dějin trampingu od Boba Hurikána

Členové klubu OS Přátelé Vetry nebyli žádní nováčkové, neboť ve svém složení jezdili pod stany již ve válce (*prvé světové*). Tenkrát byli registrováni u Svazu skautů ve XIV. oddíle, jenž vedl známý Rudla Špillar. Roku 1910 (pozn redakce: chybný údaj, bylo to v roce 1918) utvořili 1. oddíl starších skautů Přátelé Vetry a s týmž názvem byli přijati roku 1922 do tvořícího se Odboru Old skautů při Svazu skautů, a to jako 1. klub. S osadníky Hiawathy se tento skvělý skautský oddíl znal již od roku 1919, kdy byl v této staříčké osadě častým hostem. Jinak byl jejich tábornický život pestrý. Jezdilo se na staré „campy“, zakládaly se nové a později se začala pěstovat vodní turistika.

Od roku 1922 zajížděli členové oddílu po celou sezónu do Ratají n/Sázavou, kde tábořili naproti Ivání. V roce 1923 jezdili do Párisova Měsíčního údolí, roku 1924 k Svárovskému rybníku u Poříčí n/Sázavou, roku 1926, zakoupením klubové jolly, přesedlali definitivně na Velkou řeku ke svým starým kamarádům. Do převezené chaty jezdili v oné době Jarda Rozboud, Vyhnálek, Riedl, bratři Karlové, Herold, Pilát, Bartl a jiní.

V září téhož roku (1927) začali stavět chatu Herold a Lád'a Karel. Tito „mechem obrostlí“ skauti překročili po stavbě chaty ke stavbě hřiště. Začátkem 1928 přišli do osady Gufa Kouklík, jeho bratr Ota (jeden z nejlepších hráčů na kytaru ve střední Evropě) a Olda Kovář. Od té doby zněly každou sobotu písně ještě jásavěji. Oldův tenor uchvátil jak trampské posluchače, tak pozdější návštěvníky Zlaté kapličky. Opravdu - tramp Olda Kovář se může pochlubit jedinečnou uměleckou kariérou. Od táborových ohňů byl povolán přímo na jeviště Národního divadla, kde

sklízely zasloužené úspěchy. Vstupem Přátel Vetry do osady **Hiawathy** nastal velký obrat ve sportovním životě. Osada **Hiawatha-Vatra** začala pořádat kanoistické a lyžařské závody a vypsala několik přeborů.

Rok 1929 byl ve znamení stavební horečky. Podnět k tomu dala veliká jarní voda, při níž ledy zničily mnoho chat na **Ztracence** a v této osadě i chatu Ládi Karla. Osada pak vlastnila pět chat. V té době prožívala **Hiawatha - Vatra** největší slávu. Čtyřicet osadníků a osadnic tvořilo nerozborný celek. Pak přišla léta hospodářské krize, a chlapci i děvčata se z osady pomalu ztráceli. Ruch na osadě ztlchl, zář slávy dohasínala. V krátké době osada zmizí pod vodou Štěchovické přehrady. Starý proslulý šerif Láďa Karel se svými osadníky usilovně hledá vhodný „claim“, který se má stát dalším článkem slavné tradice.

Láďa Karel, jak si jej pamatujeme

Na Láďu Karla mám vzpomínky ze dvou období, jako kluk, který při návštěvách Špičky chodil kolem srubu starých Vatráků s úctou, pokorou a nezměrnou zvědavostí a o mnoho později jako vůdce oddílu a střediska, když jsem jej byl požádat, zda by se aktivně účastnil obnovy Junáka.

V tom prvním období jsme čas od času přicházeli při svém skautování na Špičce také na Vatru, která byla sídlem oldskautů a smečky vlčat. Bylo to až symbolické, že ti nejstarší věnovali svou pozornost právě té nejmladší generaci skautíků. Kdykoli jsme na Vatru vstoupili, již od vrátek jsme byli pod přísným pohledem Ládi Karla, který se nám zdál, že je všudypřítomný. Nepamatuji se, že by volejbalové hřiště nebo antukové cestičky mezi trávníky nebyly perfektně upraveny. První zájem Ládi byl, jak jsme obuti. Nesměli jsme na pečlivě upravené hřiště, ani na cestičky nebo na trávník vstoupit ani bosí, ani v botách, pouze v teniskách, abychom nenechali své stopy v dokonalém povrchu pozemku. Tak takový byl první dojem ze vstupu na Vatru a ze setkání s Láďou Karlem.

Jinak pro nás představoval pamětníka počátků skautingu, něco jako živou legendu, skauta, který sám osobně znal A.B. Svojsíka. Do klubovny srubu jsme vstupovali vždy s velkou úctou. Fascinovala nás zejména výzdoba. Proti naší oddílové klubovně, která byla určitě pěkná, byla tato plná věcí poutajících naši pozornost. Výzdoba stěn, obrazy, vlajky, diplomy z dob, kdy jsme ještě ani nežili, skříň plná trofejí, plaket, medailí, pohárů. A zde jsme poznávali tu druhou, přívětivější tvář Ládi Karla. Pokud jsme na exponáty nesahali, byl ochoten rozdělit se o vzpomínky a zážitky spojené s trofejemi. Vyprávění jsme vždy přímo hltali a mezi ostatní do klubovny oddílu jsme se vraceli o poznání bohatší a velmi rádi jsme se o získané poznatky dělili s ostatními.

Na hřišti u naší klubovny nebyl nikdy klid, vždy tam alespoň čtveřice plácala debly, a proto nám nepřipadalo vůbec divné, že se to samé děje na hřišti u srubu Vatra, i když těmi plácajícími byli podstatně starší skauti, vždyť jim v té době většinou nechybělo mnoho do padesátky.

Ze Špičky jsme odcházeli vždy co nejpozději, zpravidla za soumraku. Většinou jsme se přeplavili přes rameno Vltavy do zámeckého parku a odtud podél Rokytky táhli na Blanickou. Někdy jsme však šli nebo jeli na kole kolem srubu. Zpravidla tam svítila okna a velmi často bylo slyšet kytaru. Jak bychom tam rádi vstoupili, ale nebylo to nic pro nás, my museli domů. Bylo pozdě a často nás doma čekaly chladnoucí večere a nenapsané úkoly.

G o j

Členové 1. O.S. klubu Přátelé Vatry

čestní členové klubu

A.B. Svojsík	svazový náčelník
Jan Novák - Mangidon	místonáčelník
Dr. Josef Šimánek	zpravodaj náčelnictva Junáka pro OS
Fr. Kulík Br - Vú,	místostarosta Junáka, zaklad. 1. sk. rezerv. Měsíční Údolí u Vlašimi
Ing. E. Schwarzer	místostarosta Prahy, člen (vůdce?) 1.OST
brig. gen. V. Klecanda	Bílý Orel - místostarosta Junáka
Eman Kalivoda	taj. odboru OS, vůdce 16. OS klubu,

činní členové klubu

Láďa Karel - kapitán	spoluzakladatel a tradiční vůdce klubu, zem. zpr. OS a jednatel odoru OS
Jarda Karel - Banán	bratr Ládi později člen 21. klubu Očko, obchod s ovocem
Antonín Ledvina	zástupce odboru OS v ÚR
Ledvina	bratr Antonína, ortopéd
Václav Trykar	podle Skautského almanachu 1924 vůdce 1. klubu a pokladník odb.OS
Václav Bureš	pokladník výkonného výboru (odboru) OS
B. Burian	
Bušek	člen výkonného výboru (odboru) OS, tajemník 1. OS klubu
B. Dlouhý	
František Fanta	člen výkonného výboru (odboru) OS +12.3.1924
František Stehlík	čl. 5. klubu, od 1924 1. klubu OS vydavatel Skautského almanachu
Stanislav Vojtěch	
Mírek Vyhnálek - Říša	(Vyhnánek ?)
A. Vyhnálek	
Fr. Peřina Ukulele	
Jarda Rozboud	(Rozhoud?) Libeňák, výborný kytarista, přisedící výkon. výboru OS
Ladislav Homoláč	vedoucí prodejny Skauting
Josef Šulc	vedoucí tehdejšího JUNu
Oktáv	prokurista v bance
Haczyn	(Harczyn ?)
Jiroudek	měl nakladatelství nebo knihkupectví
Olda Kovář	*1905, pěvec, tenor, Národního divadla
Míla Vlk - Sosna	zástupce vůdce družiny mladých Vatráků, vůdce 253. odd.
Václav Sinkule - Sixta	činnovník 25. oddílu a 25. střediska, družina mladých
Vladim. Švitorka - Švitka,	činnovník 25. odd. a 25. střediska, družina mladých
Josef Vlček	ak. malíř, autor pohlednic OS na podporu Sk. domova a Slov. Jambore
Zdeněk Burián- Burka	*1907, ak. malíř, pravděpodobný autor obrazů Hiawatha a Proudý
Bob Hurikán	vl. jménem Peterka, spisovatel dobrodružné literatury
Jiří Herold	výborný kytarista
F. Zahálka	člen družiny mladých. autor slov k Písni večerní S-J č.4 1924
J. Pilát	výborný kytarista
Riedl	výborný kytarista
Gufa Kouklík	výborný kytarista
Ota Kouklík	výborný kytarista
R. Bartl, R. Brandejs, Hiebl (Hübel), Ota Kouba, Kříž, A. Kučera, E. Matouš, Josef Strobl, Václav Urban, Fr. Stejskal, Eman Zejdl.	

Ženy, účastnice společenských a sportov. akcí klubu, registrované musely být v ženských klubech OS

Karlička Karlová	manželka Ládi
Anna Vlková - Rakša	rozená Němečková, vůdkyně 25. smečky vlčat
Jarmila Švitorková	rozená Šašková
VI. Borůvková, Brandejsová, Heroldová, M. Kalivodová.	

- Prvá klubovna z dob XIV. odd. Praha 1, Rytířská 404, dům Staroměstská rychta (od 1913).
- Dobová klubovna: Praha 1, Josefov, Bílkova ul. 14 (od 1917) poblíž Kozího plácku.
- Srub Vatra na Libeňském ostrově, slavnostně otevřen k výročí založení klubu 28. října 1931.
Podle článků o výročích měl klub v jednotlivých letech kolem třiceti členů.

OLD SCOUTS

Z dorůstajících skautů máme své nejlepší vůdce; je to přirozeno. Ti nejspíše pochopí mladou duši při vštěpování skautského zákona a při zaučování v kterýkoliv obor rozsáhlého skautského programu. A skutečně musí být snahou, aby vůdci prošli skautským životem dle možnosti již od svého mládí. Ale i tak zbývá velký počet dospělých skautů, kteří jednak pro nedostatek času či z jiných důvodů vůdci nejsou a svého skautského života se vzdálit nechtějí. Pro ty je organizace Old Scouts (staří skauti).

Tak se nazývají skauti, kteří již vyrostli z věku, kdy mohou být v chlapecké skautské organizaci a přece ještě nechtějí zanechat skautského života. Není divu. Kdo ze skautů, hochů vžije se do skautingu, toho skauting tak pevně upoutá, že i dospělý mladík i muž nevybočuje z těchto kolejí, chce i dále »skautovat«. A tomu právě vyhovuje organizace O. S. Není to nic jiného, než že družina se skládá z dospělých, kteří žijí právě takovým skautským životem jako za oněch časů, kdy byli ve své bývalé družině. Zřejmo, že budou určité rozdíly, podmíněné okolností, že členy jsou již dospělí. Jen pro formální vystupování budou voliti O. S. zástupce své družiny, jinak jejich představeným zůstává skautský zákon. Při svých výpravách (vodních, lyžeckých, horských) budou respektovat znalost svého vedoucího k tomu účelu zvoleného.

O. S. jsou všude tam, kde již řadu let působí skauting. Tedy i u nás považují za nutné starati se v tomto směru a tím spíše, že tím budeme čeliti nezdravému zjevu »divokých skautů« tj. jednotlivců, kteří zaměňují pojem campmen (táborník) se slovem skaut a někdy dokonce jejich vinou trpí dobrá pověst skautského jména.

Členy organizace O. S. mohou se státi všichni bývalí skauti, a prosím bratry, kteří se o tuto otázku interesují, aby se přihlásili písemně Svazu.

Ing. Josef Nesvatba - Čmelí

ODBOR OLD SCOUTS při Svazu skautů R.Č.S

K seznamu trvajících klubů bude krátkým bodem přidána zmínka o jeho vzniku, vývinu, účelu a významu. Při založení odboru O. S. února 1921 nenadáli se jeho zakladatelé, že během necelých dvou let vyroste v mohutné těleso, které stane se významnou složkou Svazu skautů RČS. Přihlášky členů i nových klubů se jen hrnuly a Ustředí odboru, spravované až do června t. r. 2-3 bratry, nemohlo zmocit rozlehlé agendy jeho.

Na základě zkušeností nabytých za trvání odboru sestaveny byly nové řády, které na schůzi Náčelnictva Svazu dne 7. 5. 1923 s malými opravami byly schváleny. Na jejich podkladě pak svolána třetí valná hromada odboru O. S. dne 23. června t. r., jejíž průběh a jednání vneslo hnutí našeho nový život a chuť k práci. Téměř jednomyslná volba výboru byla výrazem naprosté jednotnosti názorů a vyslovením důvěry, členstva dosavadnímu vedení, jakož i nově zvoleným . funkcionářům.

Úkolem nové zvoleného tiskového výboru je vypracovati řádný program hnutí Old skautů, který nám dosud chybí a jehož potřeba jeví se stále naléhavěji.

Program tento musí se státi tichým propagátorem naší veliké idee, naše konání pak nejlepším agitátorem celého hnutí. Všem, kteří o hnutí naše zajímají, naskýtá se příležitost přispěti radou a pomocí na základě nabytých praktických zkušeností k sestavení programu, který by plně obsahoval všechny naše tužby, snahy a hlásal všem velikou ideu čistého lidství v úplné dokonalosti člověka se jevící. Velký a jasný cíl ten budiž nám hybnou silou v činnosti další a v radostné práci té vzpruhou k dosažení svatého účele: blaha a štěstí národa vlastního i všeho lidstva.

Dokažme národům celého světa, že jako zakladatelé Old skautingu, ideové prvenství své si navždy čestně uchováme a program svůj při tvoření podobných organizací O. S. za vzor jim poctivé můžeme nabídnouti. Jsme si plně vědomi svých nedostatků, však dobrou vůlí chceme své chyby napravit a zameškané nahraditi zvýšenou činností všech. Těm však, kteří nemají bezprostředního zájmu na hnutí našem a jimž jde jen a pouze o příjemný sport, upřímná radím: Odejdete, dobrovolně, opusťte řady naše, pro vás není místa mezi námi.

Nám třeba skautů podle ducha a pravdy a netřeba nám hodnocení podle čísel, nýbrž podle skutků!

A k těmto každý vždy „Bud připraven“ a měj „Zdar!“

L. Karel

(*Skautský almanach 1924 str. 105*)

VÝKONNÝ VÝBOR 1924:

Zpravodaj pro Náčelnictvo Svazu: Dr. Josef Šimánek, spisovatel

Kapitán O. S.: Ladislav Karel, úředník

Zástupce kapitána O. S.: Josef Nebeský, ředitel továren, místonáčelník pro Moravu a Slezsko

Zástupce do Ústřední rady Svazu: Antonín Ledvina

Tajemník O. S.: Emanuel Kalivoda

Pokladník O. S.: Václav Trykar

Přisedící výboru: R. Vejvoda (Kladno), Fr. Stehlík (Praha), Míla Štemberů (Brno), Míla Zamrazil (Orlová), Otto Ferry Klausner (Báňská Štiavnica), Slavoj Bušek (Praha)

Revisoři účtů: J. Štětka a Eduard Kulhavý (Praha)

(*Skautský almanach 1924 str. 105*)

Kluby O.S.

č.k.	vůdce klubu
1.	V. Trykar, Žižkov, Poděbradova tř. 83
2.	Bláža Beneš, Plzeň, Ikalka 6
3.	Hončario Hončarenko, Praha II., Albertov, č. 36
4.	Jiří Havelka, Kr. Vinohrady, Šafaříkova č. 9
5.	Neobsazeno
6.	Karel Kudrna, Karlín, Palackého tř. 83
7.	Neobsazeno
8.	Boža Ferry Klausner, Státní prům. škola, Báňská Štiavnica, Slovensko
9.	Neobsazeno
10.	Kuchař Václav, Žižkov, Karlova 35
11.	Vojtaš Matěj, Spišská Nová Ves, Slovensko
12.	Neobsazeno
13.	Neobsazeno
14.	Neobsazeno
15.	Kadeřávek Lad., Lom u Mostu
16.	Oldřich Hronek, Praha III., Malostranské náměstí 272
17.	Jos. Zeman, Vršovice, Palackého 13
18.	Jiří Černý, Brno, Sadová 56
19.	Rudolf Vejvoda, Kladno, 1587
20.	Liščar Josef, Slezská Ostrava č. 1092
21.	Karel Petřvaldský, Košice, Hlavná 9
22.	Karel Rozhoň, Brno, Tivoli 16
23.	Náhlovský Jar., Železný Brod, č. 111
24.	Frant. Szathmury, Žilina, Slovensko. Nemocen. pokladnice
25.	Rudolf Vlček, Poremba, 4. 274. Těšínské Slezsko
26.	Čapský Bedřich, Jablonec n. N. Grünwaldská č. 25
27.	V. Kramata, Praha I., Dlouhá třída

28. Neobsazeno
29. Václav Trégl, Bělá pod Bezdězem
30. Antonín Bartoš, Králův dvůr n. L. Česká podhart
31. Josef Dvořáček, Písek, Žižkovo n. 699
32. Miroslav Zamrazil, Dombrova, Těšínské Slezsko č. 387
33. A. Syrový, Opočno, Čechy
34. Fr. Svatoš, Bratislava, Cukrová ul. 2
35. Bedř. Feldmann, stud. Janovice n. Úhlavou
36. Karel Halama, Vsetín, Štěpánská ul., Morava
37. Václav Tomáš, Náchod, Michalská 355
38. F. Pražák, Hořice 2
39. R. Kvasnička, pp. Hradec u Opavy 23
40. Alois Šíma, Soběslav, Jiráskova ul
41. Ant. Hobza Třebíč, Morava Jejkov, Jungmannova 12
42. Václav Bodlák, Louny, Kolonie 135
43. Karel Pavlíček, Choceň, u Hřiště 43
44. K. Květ, Hluboká n. Vlt.
45. A. Voršprecher, Prešov, Bardiovská ul.
46. Frinta, Kroměříž, Kollárova 1
47. Jenda Vandas, Litomyšl 422
48. Josef Halada, Vinohrady, Čermáková 5
49. Neobsazeno

Hlídky

1. Alois Mann, berní správce, Lomnice nad Popelkou
2. J. Hruška, učitel v Hornoněmčí u Uh. Brodu

Kluby

50. Josef Štěpnička, Duchcov, VII./95, blíže pošty
51. Jan Loew, Slavkov u Brna, Hotel Černý orl
52. Josef Horký, Třenčín, Masarykovo nám.
53. Fr. Rebenwurgel, Strážnice, Morava
54. Ant. Navrátil, Olomouc, Wilsonova 44
55. Karel Barbaš, Vyškov n. Moravě

Dívčí hlídky a kluby O.S.

Hlídky

1. Doubravská, Třebíč
2. Wohlmuthotová, Rokycany, čp. 62

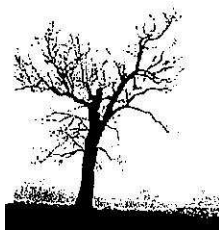
Kluby

1. Paulová Anna, Žižkov, Havlíčkova 9
2. Neobsazeno
3. Jiřina Fořtová, Praha I., Na Struze 3
4. Dobroruková Ant. Praha VIII., 1049
5. Neobsazeno
6. Zikmundová J., Plzeň, Lobečská 577

Ponecháno původní neuspořádané pořadí jmen

(Skautský almanach 1924 str. 107)

Zpráva která nás zaskočila

Já půjdu tam,
kam všechna pokolení odešla.
A lesy budou stále v slunci snít
a vody dřímát v lesku bílých hvězd

J. Zeyer

Hluboce zarmoucení oznamujeme všem, že nás opustil náš drahý tatínek, dědeček a bratr

Miro Vosátka

Odešel v pondělí 19. 1. 2004 ve věku nedožitých 93 let.

Slova rozloučení

Mirko Vosátka byl obětavým, čestným, moudrým, skromným člověkem, vzácného charakteru a povahy. Miloval svou rodinu, byl obětavým a milujícím manželem, nenahraditelným otcem a dědečkem. Vždy hájil a chránil pravdu, neustupoval lžím a nikdy nezradil své myšlenky a názory. Grizzly se neřídil heslem brát, ale dávat. Rozdával štěstí, moudrost a lásku. Lásku k lidem a k přírodě, která jej provázela celým životem. Jeho životní filosofií byla výchova člověka.

Grizzly byl prospektorem a hledačem zázraků uložených v nánosech života a divotvorných vrstvách přírody. Svě dny a noci provoněné dechem lesů, trav, skal a vod, všechna svá setkání, zážitky, zkušenosti a poznání ukládal do své paměti, aby je pak mohl předávat dál.

Mirko se řídil slovy: *studuj sebe, studuj lásku, studuj krásu.* Pojem láska a krásno se týkalo lidského dobra, člověčenství v ušlechtilé formě, pochopení druhých a moudrost spolupracovat pro lepší zítřky nás všech. Byl světlem, v jehož paprscích kráčelo, kráčí a bude kráčet mnoho lidí.

Děkujeme ti za to, že jsi byl

Nezapomeneme

Byl jsi vlče, skaut, vodák, rover, nejstarší rover, oldskaut, prostě skaut po celý život. Byl jsi znalec a milovník přírody, vyprávěč, kreslíř, spisovatel, pamětník, prospektor, hostitel. Byl jsi především člověk otevřený, přímočarý, zásadový, kritický, i chápající, moudrý i paličatý, skromný, milující. Neustupoval jsi lžím, nebyl zvyklý brát, ale dávat, hledat nápravu měl jsi smysl pro přímou, pravdu, a to bez ohledu na autority.

Nikdy nezapomeneme na štíhlou postavu čekající před vraty chalupy s zdviženým prstem „jedete pozdě“, byla to známka jeho dobré nálady, dobré kondice. Nemá význam hledat svá slova pro přiblížení někomu tam, kde již před námi, to, co chceme co nejlépe říci, napsal ji někdo jiný, dokonce na slovo vzatý znalec, znalec života.

Gog

Zalistroval jsem útlou knížkou bratra Mirko Vosátky:

Jak jsem skautoval

Autor ji podepsal jako Grizzly - Samotář, jeho samotářství musíme brát pouze filozoficky, uměl být sám, někdy chtěl být sám, ale kdo po tom někdy netouží. Málokdo z nás však vedl tak bohatý život, potkal se s tolika lidmi. Svými znalostmi, svou moudrostí pomohl tolika lidem, uměl tak dobře zformulovat své myšlenky, uměl nakreslit tolik krás přírody, pochopit skauting, přírodu, nadchnout i ve svém vysokém stáří i ty mladé skauty činovníky; na LŠ zůstal roverem

Ale teď k příběhu:

Jak se stal ulčětem

Začnu zcela prozaicky. Byl jsem churavé děcko, takový chcípáček, který byl stále nemocen. Až jednou. Po překonané obrně poradil tatínkovi jeden známý, aby mne dal „do skauta“, jak se tehda říkalo. Prý mi to pomůže. I dnes mohu říci, že mi to pomohlo úžasně. Jednoho odpoledne, někdy v září 1920 mne odvedl tatínek na Václavské náměstí, kde bývalo ústředí. Dnes je tam moderní budova s kinem.

Tehdá byl vchod do domu ozdoben deskou s nápisem „Zemědělská rada království českého“. Na konci průjezdu. těsně před příchodem na dvůr, byly vlevo strmé schody do zvýšeného přízemí. kde byla kancelář, sekretariát Svazu Junáků-skautů. Tatínek se představil a uvedl Jména dotyčného, který mu skauting doporučil, a znal se také s panem Jaroslavem Novákem, sekretářem Svazu. Pan Novák (Braťka se mu začalo říkat až o řadu let později), tehdá to byl pro mne „pan vůdce oddílu“, se se mnou chvíli bavil a konečně řekl otci, že si mne vezme rovnou do svého oddílu. Byl to pražsky 5. oddíl. později slavná Pětka. Řekl nám, kde a kdy se konají schůzky a kdy a kde se mám v určený den hlásit.

Vyšli jsme na Václavské náměstí a nikdo z nás dvou netušil, že ve skautingu uvíznou na celý život a jeho filosofie se stane moji filosofií životní. Tatínek pak oddílu daroval velký stan.

Skautský slib

Nadešel předposlední den. Vše bylo připraveno k odjezdu, až na stany, ve který-ch jsme měli spát. hranice byla dokončena. Nastal večer, na který jsme my, „slibáci“, netrpělivě čekali. Všichni jsme byli ve skautském kroji. Nastoupili jsme před svá místa u táborového ohně. Naposled na tomto táboře a poprvé ke skautskému slibu.

Všichni byli vážní, i ti největší smíškové a recesisté. Oheň se pomalu rozhořel. Pět nás stálo v řadě před křeslem vůdce Nováka. Ten stál proti nám a mluvil k nám, ale vlastně k celému přítomnému oddílu. Připomenul nám, že kdo chce být dobrým skautem, měl by pochopit podstatu skautské ideje a také výchovnou cestu, která vede k tomuto poznání skautingu. Připomněl nám, že skautské desatero, slib a heslo je možno zhutnit ve věrné plnění našich povinností vůči Bohu, vlasti a bližnímu. Řekl nám, že je možno se dívat na skauting jako na praktické uskutečňování křesťanských zásad. Zdůraznil, že skaut nemá nikdy zapomínat na své povinnosti vlastenecké, ale také všelidské.

Pak jsme slibovali každý nahlas přede všemi. Hlas se mi třásl, když jsem začal: „Slibuji na svou čest.....“ Po slibu nás všech připnul nám vůdce Novák na košili slibový kovový odznak, skautskou lilii, a stiskl levici. Dnes si po letech uvědomuji, že takový slib, jako je skautský, se skládá jen jednou pro celý další život. V něm je zakotveno ono: „Skautem jednou, skautem navždy“.

Poutník - český význam pro rouera

Pro své vigilie jsem si vybral vrcholek hory Špiku ve skupině Martuljku. Je to hora zajímavého pyramidového vzhledu, tvořící výraznou složku okolních hor. Do večera bylo času dost. Znal

jsem místo pod převislou skálou, kde se dalo bivakovat, či uložit alespoň do sucha batoh. Nastal večer a já byl na vrcholku. Byl jsem tu já, měsíc a hvězdy v plném lesku, bylo tu Slunce s vítězícím světlem nad tmou, která prchala a klesala do údolí. Slunce, měsíc, hvězdy, temeno vápencové hory Špiku, lesknoucí se hladina moře a blednoucí švýcarské pohoří, vynořující se řetězy okolních hor. Ticho a pocit poznání. Poznání, které mne poznamenalo na celý život. Slunce vysypalo své světlo i do údolí. Měsíc zbledl a hvězdy přestaly se svým třpytem na blednoucím nebi, měnícím se z tmavé syté tmy v zářný blankyt. Zvedl jsem se a celý zdřevěnělý pomalu začal se sestupem do údolí. Mé horské vigilie skončily.

Neskládal jsem pak svůj roverský slib nikomu, ten jsem dal tam na vrcholku Špiku onomu, co neznáme, co však cítíme a co ovládá veškerý život na zemi. Pochopil jsem význam slova „poutník“ a „služba“. Putuji stále životem, sloužím dobru a lepšímu lidství, ke kterému se snaží dovést mládež velká myšlenka skautingu.

S lublaňskými skauty jsem byl také na Lesní škole u Plitvických jezer, kterou vedl zakladatel jihoslovanských skautů a překladač Scouting for Boys dr. M. Popovič. No, na mne nezapůsobila tato lesní škola nijak dobře. Nejvíce se mne dotklo, že nedaleko břehu, kde stály stany lesní školy, byl malý ohniček, na kterém rostl krásný smrk. Nevím, v čí pitomé hlavě se zrodil nápad osekát všechny větve a oloupat kůru na živém stromě a změnit ho tak v neobyčejný stožár. Jedno takové vytahovadlo, kterému říkali Momčilo, se chlubil; že tam denně všichni ráno plavou. navazují své šátky na lano a pak je vytahují na zmučený kmen stromu, ale že ho strašně dopaluje, že večer jsou šátky potřísněny kapkami smoly, jimiž se strom snaží zalévat své rány způsobené barbarami. Když jsme mu toto osekání vytkli, zanevřel na nás, přestal si nás všimnout a my byli rádi, že jsme archaickým autobusem odjeli do Senju a pak parníkem do Sušaku a dál do Lublaně.

Být činovníkem není lehké

Náčelnictvo mě jmenovalo přístavným vodním skautem RČS. Božínku, to je funkce, po bohu kapitán a po něm kormidelník nebo první důstojník. Tak nějak to bylo i nyní. V době, kdy se tak stalo, nebyly ještě přístavy, kapitánové a přístavní přístavů, ale pouze sbory, které řídil sborový vůdce a tam, kde sbory nebyly, pak okresní zpravodaj. Většinou to byli učitelé a středoškolští profesori, kteří však nijak neoplývali láskou k vodním skautům, protože to bylo něco, co se vymykalo běžnému skautování. A proto byly i třenice mezi vedením oddílů vodáků a činovníky sborů nebo okrsků.

Sotva jsem nastoupil do své nové funkce, přišel písemný sporný spis se stížností na vedení jednoho vodáckého oddílu. bratr okresní zpravodaj se cítil ve své kantorské velebnosti dotčen, že nějaký holobrádek v hodnosti přístavného pro celou republiku se přijel podívat na jim vylíčený případ přímo na místo, a nevěřil, co on ráčil napsat. Nejdříve jsem si pohovořil s vedením oddílu, pak se všemi členy, abych dostal pokud možno věrný obraz celé skutečnosti. potom jsem navštívil pana profesora a s ním probral případ, i když pan profesor mi dával příliš najevo, že jsem pro něj vzduch.

To mne zvedlo. Napsal jsem hlášení, co jsem zjistil u vodáků, i co mi řekl pan profesor, a předal náčelnictvu. tam nastal randál, že co si to dovoluji osočovat pana profesora, že vodnímu skautingu nerozumí a podobné troufalosti. Když jsem přišel do kanceláře junáka za Bratřkou, řekl mi jen: Zítra odpoledne ve dvě tady, bratr náčelník chce s tebou mluvit; něco jsi zvorál. Přiznám se, že ve mně byla malá dušička, když jsem přišel ve stanovenou hodinu na ústředí. Svojsík přišel vzápětí za mnou. Vzal mne do vedlejší místnosti, zavřel dveře. nasadil si brýle, chvíli si mne zkoumavě prohlížel, pak dal pokyn rukou a řekl prostě: „Posaď se a vypravuj, ale všechno“. Mezitím si z kapsy u vesty vyjmul svůj pověstný maličký notýsek, kam si dělal poznámky, některé zakroužkoval. jiné orámoval. No. zpočátku to ze mne lezlo jak z chlupaté deky, ale Svojsík se začal usmívat. Jeho oči prozrazovaly potěšení, že si nejsem jist. A to mi dodalo.

Změnil jsem skoupý slovník za běžný a vylíčil jsem mu . všechno, co jsem zjistil u vodáků i jak se choval pan profesor. Svojsík měl před sebou mé hlášení i písemnou zprávu z druhé strany. Ne kategoricky, spíš zvědavě povzbuzoval, abych se nerozpakoval říci i svůj názor na stěžujícího si profesora. Pohovor trval asi dvě hodiny. Pojednou Svojsík zavřel zápisník, usmál se a poklepal mi na rameno. „Bratře Vosátko, až se trochu vybouříš, budeš velmi mnoho znamenat pro náš skauting. Nauč se být diplomat. Nejlepší je, když druhou stranu bez nátlaku dovedeš tam, aby uvažovala a rozhodovala, jako bys rozhodoval ty. Podal levici, ještě poplácal po zádech a vyšli jsme z místnosti. Bratřka se na mne podíval, já jsem jen mrkl okem. Dohře to dopadlo, a pro mne to bylo neobyčejně poučné. jak se chovat k lidem. Nezapomněl jsem na to nikdy, zvláště když jsem sám měl řešit podobný případ.

I když s námi revma cloumá

Jako náplast přišlo pozvání na Seniorskou lesní školu, kterou organizoval HKVS u Kletečné. Bylo zde staré tábořiště pražského přístavu Zlatá kotva, který vedl Agir. Jel jsem tam přes Humpolce a viděl a zažil snad největší skautský zážitek od obnovy skautingu v roce 1989.

Tato lesní škola byla uskutečněná proto. aby ti, kteří v letech okupace nemohli absolvovat lesní školu, mohli uskutečnit svoje přání. Proto celé osazenstvo bylo ve věku padesát let a výše. Ale zdrcující byl rozdíl v přístupu ke skautingu. Když jsem srovnával pojetí skautingu těch mladých na kormidelnické škole a to, které bylo zde, bylo mi líto. že tito nadšenci, zvědavci, lidé prošlí životem, kteří se dovedou tak zajímat o věci, jež jsem jim místo jedné hodiny vykládal čtyři, mají tak malou možnost předat svůj elán a znalosti dál, do služeb mladých. Jsou příliš „staří“, jak jsem slyšel. Inu, revma jimi cloumá, ale v srdcích a duších jimi cloumala Víra ve skauting jeho obnovu, význam a užitečnost pro celý národ. Nestyděl jsem se za to, že mi selhal hlas, když jsem se s nimi loučil a začal jsem plakat jako malý kluk. To byly slzy díky za chvíle, které jako by vrátily staré doby dobrého českého skautingu, jako by člověk seděl u zářného ohně, který by měl osvětlit mladým lidem cestu k člověčenství, demokracii a všemu tomu, spíš ke všem dobrým vlastnostem, které má český národ. Realitě, pracovitosti, fortelu díla, chytrosti, vtipnosti řešení složitých otázek v práci, houževnatosti a v dobách nebezpečí neobyčejné statečnosti. Kletečná byla oáza, zapálení ohně, bohužel jen na chvíli. Dlouho se muselo handrkovat s patřičnými místy, než absolventi dostali šátek lesoškoláka a potvrzení, že absolvovali řádné uznanou lesní školu. Pro ty dědečky a babičky, to bylo poctivé zhodnocení jejich snah a ochoty pracovat.

Konečně oldskautem

Valná hromada 1. OS Přátel Vatry konaná 14. listopadu 1996 mne jmenovala čestným členem, jako se stalo A.B.Svojsíkovi, Janu Novákovi, Dr. Josefu Šimánkovi, gen. V. Klecandovi a dalším. Je pro mne velká čest a na stará kolena jsem nyní oldskaut, což je pěkné a zavazuje dále pro skauting pracovat. Nejsem tedy již bývalý skaut, jak se původně mezinárodní organizace starých skautů nazývala. Svět skautingu si konečně uvědomuje. že skauti se nemusí provozovat jen do 27 let, ale že jsou lidé, pro které skaut je pojmem na celý život, tak jak to má být.

Závěr

Procházka končí, některé texty jsou redakčně zkráceny. pokud se chcete dozvědět víc zkuste si zalistovat v publikaci autora „Jak jsem se skautoval“, nebudete zklamáni. A ještě jednu zajímavost, často si myslíme, co všechno známe. Jen pro ověření, věděli jste, že se Grizzly vlastně jmenoval Miro Roman Vosátka, asi nevěděli, tak teď to víte.

Členové a zpravodajové náčelnictva kmene OS

náčelník kmene OS	Ing. arch. Ivo SLAVÍČEK	Karlovy Vary
místonáčelník	Jaroslav CHLÁDEK	Hradec Králové
místonáčelní	Jiřina ADÉEOVÁ	Kolín
Zpravodaj pro výchovu	Vladimír KÖHLER	Chlumec n.C.
Zahraniční zpravodaj	Ing. Vladislav JECH	Praha 9
Tiskový zpravodaj	Ing. Jiří ŽÁČEK	Praha 13
Organizační zpravodaj	Jiří KALENDA	Liberec I
Zpravodaj pro legislativu	Ing. Zdeněk KOLEČKÁŘ	Brno
Hospodář	Ing. Miloslav MORAVEC	Praha 6
Asistent náčelníka	Ing. Vladimír SÝKORA	Praha 6
Asistent místonáčelníka	Ing. Vladimír STRÁNSKÝ	Turnov
Asistent místonáčelní	Olga HERMANOVÁ	Strakonice
Asistent zahr. zpravodaje	Dr. Ing. Jan ADAMEC	Žamberk
, družina mladých Asistent organ, zpravodaj	Zdeněk BERÁNEK	Praha 10
Zpravodaj pro historii a archivnictví	Pavel HUSNÍK	Praha 8
Zástupce Svojsíkova oddílu	Miroslav KUBÁT	Česká Lípa
Zástupce historické komise	MUDr. Julius MÜLLER	Praha 10

Krajští zpravodajové OS - členové náčelnictva kmene OS

Pražský kraj	MUDr. Julius MÜLLER	Praha 10
Středočeský kraj východ	Hanka KAPRÁLKOVÁ	Kutná Hora
Středočeský kraj západ	Václav KUČERA	Rožmitál p. T.
Jihočeský kraj	Otto WÁGNER	Plzeň
Plzeňský kraj	František UKSA	Rokycany
Karlovarský kraj	Jiří HORŇÁK	Františkovy Lázně
Ústecký kraj	Čestmír JANATA	Lovosice
Liberecký kraj	Luboš LEHKÝ	Liberec 11
Královehradecký kraj	Božena BOGUSCHOVÁ	Hradec Králové
Pardubický kraj	Josef RICHTER	Pardubice
Kraj Vysočina	František HRON	Jihlava
Jihomoravský kraj	MUDr. Jiří WOLF	Vyškov
Olomoucký kraj	Jaroslav REŠKA	Přerov - Kozlovice
Zlínský kraj	Vladimír STÖHR	Zlín
Moravskoslezský kraj	Miloš GURECKÝ	Nýdek

Početní stavy oldskautů v jednotlivých krajích registrovaných ve kmene OS 2003

Kraj	Počet klubů	Počet členů	SO	Celkem
Pražský	52	529	40	569
Středočeský	73	886	46	932
Jihočeský	21	300	25	325
Plzeňský	30	333	28	361
Karlovarský	13	121	10	131
Ústecký	20	160	5	165
Liberecký	22	241	11	252
Královehradecký	27	321	19	340
Pardubický	37	514	14	528
Vysočina	28	339	21	360
Jihomoravský	34	410	16	426
Olomoucký	26	202	13	215
Zlínský	32	375	25	400
Moravskoslezský	30	251	19	270
Celkem kmen	645	4982	292	5274

Ročenka kmene OS vydaná k 85. výročí vzniku 1. klubu OS Přátelé Vavry je vkladatelnou přílohou Kmenových novin OS, březen 2004 část B
Kluby kmene OS mohou tuto přílohu pro svou potřebu kopírovat
Příspěvky zasílejte na adresy uvedené v tiráži Kmenových novin OS